

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ROGER RÉGIS

ΠΟΔΑΡΑΚΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ...

(Ευθύμος μονέλογος για νέε κυρίε)

"Α, όχι, μη με νομίζετε υπερβολικό. Σας βεβαιώ, ότι είμαι δυστυχής, πολύ δυστυχής. Όλοι, στη Νορμανδική πόλη που έμενα, την τόσο φιλόξενη, μ' ενόμιζαν κακό, τρελλό, δαιμονισμένο. Δεν μπορούσαν να με υποφέρουν. Κανένας πειά δεν μου έλεγε: Καλημέρα.

Κι' αναγκάστηκα να ζητήσω μετάθεσι. Γιατί ήταν πειά αδύνατον να μείνω εκεί. Έτσι με ανακάλεσαν από την Κεντρική Τράπεζα, και βρισκόμουν τώρα εδώ, χωρίς να ξέρω κι' εγώ σε ποιά μέρος της Γαλλίας θα με στείλουν.

"Ήμουν τόσο ευχαριστημένος εκεί, στη μικρή πόλη που με είχαν στείλει! Είχα τόσο καλή βολεψία! Και τό κλίμα μου πήγαινε θαυμάσια. Η φύγα μου ήταν, όπως ποτέ, καλή. 'Αλλ' αναγκάστηκα να φύγω, να φύγω πιά θρα άρχητερα. Μη νομίζετε πως έκανα κανένα μεγάλο κακό, κανένα έγκλημα. "Όχι. Δεν φταώ εγώ για τίποτε. Για όλα είναι σ'τία...!"

Τ' αγαπούσα πολύ άλλότε αυτό τό φαί. Μά ή άρχητη μου σ' αυτό με κατέστρεψε. Και τώρα τό μισώ, ώ, τόσο τό μισώ!

"Ακούστε λοιπόν τί έγινε:

Ήρθε, είχα διασπείθι στην πόλη Μπ... ως διεφθιτής του έποκαταστήματος της Τραπέζης των Βερσαλλιών. "Εγώσα στην πόλη, άργά ένα βράδι, στις έφτά. Και πεναομένος καθώσ ήμουν, άποφάσισα να διεπνήσω στό μικρό έστιατόριο του σταθιού, τό άποτό ήταν συγχρόνος και καφεντίο.

Κάθισα λοιπόν σ' ένα μικρό τραπέζι κι καί κάτιστα τών καταλόγων τών φαγητών. Και με έπαλήξι μον είδα, ότι είχα και άρνίσια ποδαράκια αυγόλεμονο.

Παραγγέλλω λοιπόν άμέσως να μου φέρον πιά μερίδα. Κι' σργανιήθηκα τόση, όταν ή ίσηρέτης του έστιατοριού μου έφερε τό φαγητό που ζήτησα!

"Έτσιγα ένδοσιασμένος τό αγαπητό μου τότε άκόμα φαί και μου φανόταν πως με κάθε μπακιρά που έθαβα μέσα μου, άγυσταίνονταν. Καθώς κάλιστα τό φαγητό ήταν πειά έπιτυχημένο και πεινούσα άκόμα, ζήτησα να μου φέρον κι' άλλη μερίδα. "Ο ίσηρέτης τότε με ρώτησε:

— Σας άρεσει λοιπόν πολύ, κύριε, αυτό τό φαγητό;

Κι' εγώ τότε, τόσο από ευγνωμοσύνη, όσο και για να καλαξέσω τους Νορμανδούς, οι όποιοι με περιτριγυρίζαν, είπα δυνατά:

— Μά είναι θαυμάσιο! Ούτε στην πατρίδα μου δεν έχω φάει τόσο καλομαγειρωμένα ποδαράκια αυγόλεμονο. Είναι τό φαγητό που προτιμώ περισσότερο.

"Έπειτα, χωρίς να δώσω προσοχή στά περιβήματα τών διαφόρων θαυμάσιων, τελείωσα τό δείπνο μου, κανόνισα τό λογαριασμό, και με τίς βελήτισες στό χέρι, πήγα στό ξενοδοχείο όπου είχα τηλεφωνήσει να μου κρατήσουν ένα δωμάτιο.

Την άλλη μέρα ανέλαβα τά ίηρησιακά μου καθήκοντα κι' άρχισα να κανονίζω τή ζωή μου ως ευγύνης.

Καθώς βλέπετε, είμαι νέος κι' όμορφος, δεν είναι έτσι; Λοιπόν, όταν ένας άντρας όμορφος, νέος και με καλή θέσι, σαν έμένα, βρεθεί άξαρνα σε μιά μικρή επαρχιακή πόλη, όπου υπάρχουν πολλά κοριτσια για παντρεία, γίνεται άμέσως άντικείμενο πολλών και θερμών περιουρήσεων.

Μεσα σε όχτώ μέρες, συστημένος πότε από τόν ένα και πότε από τόν άλλο, γνώρισα κι' όλας καμιά είκοσιαριά οικογένειες.

Οι πατέρες ευχόνοιασαν στην Τράπεζα για να μου ζητήσουν την γνώμη μου για τίς περιουσιακές τους υποθέσεις, κι' ή μητέρες στόν δρόμο άπαντούσαν στόν χαρτεμένο μου με μετστάλαχα χαμόγελα. Εγώ καταλάβαινα καλά την βαθύτερη σημασία όλων αυτών τών γλυκύτερων και άπέρηνγα όσο μπορούσα να μιλέχτώ στά δίχτυα που μου έστηναν. Να παντρευτώ; Εγώ; "Α, δεν τό είχα καθόλου στόν νομό μου άκόμα. Δεν διαζόμουν τόσο πολύ. Κι' όμως... "Υπάρχουν κάποτε τόσο λαμυρές ευκαιρίες, που δεν πρέπει να τίς χάνουμε. Και χωρίς να σκεφτώ τίποτα περισσότερο, δέχτηκα την πρώτη πρόσκληση για δείπνο, την όποια μου έστειλε ένας πλούσιος εισοδηματίας της πόλεως, ό κύριος Μαρτελώ. Ένωσείται ότι ό κύριος αυτός είχε μιά κόρη, ή όποια δεν ήταν καθόλου άσχη-

μη. Πήγα λοιπόν στό σπίτι του κυριού Μαρτελώ, τό βράδι. Μιλήσαμε για πολλά και διάφορα πράγματα και τέλος ήρθε ή ώρα του δείπνου.

Μόλις καθήσαμε στό τραπέζι, ό κύριος Μαρτελώ, μου είπε χαμογελώντας:

— Σκέφτηκα, ότι σαν μεσημέρινοσ που είστε, θ' αγαπάτε πολύ τ' άρνίσια ποδαράκια αυγόλεμονο. "Η κόρη μου λοιπόν, ή όποια έχω ένα πραγματικό ταλέντο μαγειρίστας, ξέρει να φτιάχνει θαυμάσια αυτό τό φαγητό. Κι' άτόψε, προς τριών σας, έτοιμάσε τό αγαπημένο σας πιάτο.

Ευχαρίστησα θεομά τόσο τόν οικοδεσπότη, όσο και την κόρη του, κι' έφαγα με μεγάλη ευχαρίστηση τό καλομαγειρωμένο πραγματικά φαγητό της άρεσκείας μου. Πέρασα, πιά την αλήθεια, μιά πολύ ευχάριστη βραδιά κι' έπέστρεψα στό δωμάτιό μου μονολογώντας:

— "Αν όλος οι άνδρωποι έδώ είναι σαν τόν κύριο Μαρτελώ, τότε θά περάσω περίφημα.

"Ε, λοιπόν, όλοι οι άνδρωποι εκεί πέρα ήσαν όπως ό Μαρτελώ. Τόσο φιλόξενοι και τόσο προσηγοί κι' ευγενικοί για τους μόνους και ξενητεμένους νέους!...

Την έρχομένη εβδομάδα έλαβα δύο νέες προσκλήσεις για δείπνο, τίς όποιες δέχτηκα πάλι, δυστυχώς, γιατί λέω δυστυχώς:

Γιατί και στις δύο οικογένειες που με είχαν προσκαλέσει, ήπρηξε από μιά νέα κόρη για παντρεία, ή όποια ήξερε να μαγειρεύει θαυμάσια τ' άρνίσια ποδαράκια αυγόλεμονο. "Επί τέλους, μπορεί κανείς, μέσα σε όχτώ μέρες, ν' άντικειοποίηση τρία κοριτσια της παντρείας; ήροικά, χωρίς να πάθει τίποτα, αλλά να χωνέψη τρία πιάτα με ποδαράκια αυγόλεμονο, ώ, δεν είναι πια πολύ!... "Αλλοίμονο!... Αυτό δεν ήταν τίποτα άκόμα.

Φάνεται ότι τά λόγια που είχα πει τή βραδιά της άφ'εξούς μου στό σταθιό της πόλεως, σχετικά με τό αγαπημένο μου φαγητό, έκαναν από στόμα σε στόμα τό γίγος της πόλεως.

"Έτσι, μέσα σε δύο μέρες είχα λάβει είκοσι προσκλήσεις σε δείπνο. Και για να μη δυσαρεστήσω κανένα από τους πελάτες της Τραπέζης μου, δέχόμουν κάθε πρόσκληση, κι' έτσι υποχρεώθηκα να φάω είκοσι άκόμα πιάτα ποδαράκια άρνίσια αυγόλεμονο, μαγειρευμένα, προς χάριν μου, από είκοσι κοριτσια για παντρεία.

Κι' έτσι, τό φαγητό αυτό που τό λάτρευα πριν, τό συγάρηκα, μου προξενούσε φρόνη πειά. Κάθε φορά που πήγαινα σ' ένα δείπνο, έτρεμα μήπως τό ίδιο μπροστά μου. Κι' όταν άξαφνα έβλεπα μιά μου τό σεβήριον, έτρεμα άκόμα περισσότερο. Μου είχα κατανήσει σωστός εφιάλτης. Είχα άρχισει να μισώ και τ' άδωα πρόβια και τά καταφιόμουν να γεννηόνται... χωρίς πόδια!

Και τέλος, έγινε τό μοιραίο... "Όταν στό τελευταίο δείπνο είδα να μου σεβήριον πάλι τό περίφημο φαγητό, δεν βάσταξα πειά. Σηκώθηκα άπότομα από τό τραπέζι και χωρίς να ξέρω και γώ τί λέω, και τί κάνω, φώναξα:

— "Όχι, όχι... Δεν θα φάω πειά άπ' αυτό τό φαί!...

— "Αλλά, έκανε ό κύριος του σπιτιού έκπληκτος και σαοτισμένος, μου έχουν πει ότι αγαπάτε πολύ τό ποδαράκια αυγόλεμονο. "Η κόρη μου λοιπόν...

— Τά ποδαράκια αυγόλεμονο; "Α, όχι... Τά μισώ!...

— Εφοίξα την πετσότα μου καταγής και χτυπώντας τίς πόφτες, έφυγα σαν τρελλός...

"Έπειτα άπ' αυτό τό επεισόδιο, καταλαβαίνετε ότι ή θέσις μου ήταν πολύ δύσκολη στην πόλη αυτή. Παντού πειά έλεγαν ότι είμαι ένας χυδαίος, ένας βάρβαρος, ένας άσυνάρτητος, ή μάλλον ένας τρελλός.

"Όλα τά σπίτια μου έκλεισαν πειά την πόρτα τους. Οι πατέρες δεν πατούσαν πειά στην Τράπεζα, ή μητέρες και ή

— "Όχι, όχι, δεν θέλω πειά ποδαράκια αυγόλεμονο!.."

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΪ, ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Η αναχώρησις της γοητευτικής βεντέτας για το Χόλλυγουντ. Η συγκίνησις και η θλίψις των Γερμανών. Πώς τους αποχαιρέτησε το είδωλό τους. Όπου η Χάρβεϋ κλαίει για πρώτη φορά. Η ιδιωτική ζωή της πρωταγωνιστρίδας. Η Χάρβεϋ κι' ο Βίλλυ Φρίτς στο σπίτι τους. Η ικετευτική εκκλήσισις των Γερμανών, κτλ. κτλ.

ΤΑΝ ή Λιλίαν Χάρβεϋ αποφάσισε επί τέλους, ύστερα από πολλές διαπραγματεύσεις και πολλούς διαπραγματισμούς, να εγκαταλείψη τη Νέα Βαβέλ— έτσι λέγονται τ' αέραντα στούντιο της «Ούφρα», έξω από το Βερολίνον—και να πάη στο Χόλλυγουντ, όπου την είχαν προσκαλέσει με όρους εξαιρετικά συμφέροντας, όταν έγινε γνωστή στη Γερμανία ή δραστηριότης της μεγάλης καλλιτέχνιδος, θλίψις και κατήφεια κατέλαβον τους φίλους και θαυμαστάς της.

Την ημέρα της αναχωρήσεώς της, ή Λιλίαν Χάρβεϋ στάθηκε ματρός στο μικρόφωνο που είχαν στήσιν επί της σκηνής, και άποχαιρέτησε με δάκρυα πόνου το γερμανικό Κοινόν, που την είχε αποθεώσει επί τόσα χρόνια. Κι' οι στεναγμοί και οι λυγμοί της πρωταγωνιστρίδας διαδιδάσκοντο στους πολλούς των δεκαεπτά κρατών της γερμανικής επικρατείας, οι οποίοι άκουσαν την αγαπημένη τους Λιλίαν να κλαίη μιά φορά στ' άβυσθον...

Τού γάμου σφύριξε το τραίνον, έτοιμο να ξεκινήσῃ. Η Λιλίαν Χάρβεϋ, περιστεριοποιημένη από φίλους, συναδέλφους και συγγενείς, δέν ένουσεν να παρτήσῃ το μικρόφωνον πρῶτον έμφέρσει όλη τή λάτρη της, έπειδή έφαινε από τή Γερμανία και έπειδή θά έκανε πολύν καιρό να ξαναδῃ το Βερολίνον...

Ολόκληρη ή Γερμανία λατρεύει τή Λιλίαν Χάρβεϋ. Τή θεωρεί σαν εθνική ήρωίδα. Η Λιλίαν είνε ίσως ή μόνη Γερμανίς που στείλεται πάνω από τά πολιτικά κόμματα.

Αν υπάρχουν στή Γερμανία πολλές βασιλίσσες του κινηματογράφου, ή Χάρβεϋ είνε ή βασιλίσσα των βασιλισσών. Και έτις ό ιδιωτικός βίος κάθε βασιλισσίδος είνε γνωστός, στή περισσότερα σημεια του, στους ύπηκόους της, έτσι και οι Βερολινέζοι ήξεραν τις συνήθειες, τις ιδιοτροπίες και τις προτιμήσεις της Λιλίαν.

Τό καλοκαίρον όταν ή Λιλίαν έπαυσε πλῆκ-πλῆκ με τόν άντρα της τόν Βίλλυ Φρίτς, στόν κήπον της κομητις τους βίλλας, ήταν αδύνατο να μή μαζεψούν στο δρόμον καμμιά εκατοστή περιεργοί, για να παρακολουθήσουν με μεγάλη προσοχή τό παιγνίδι, για ν' αποθαυμάσουν από κοντά τις γοητευτικές κινήσεις και την παιδική ευθύμια της γυναικίς είνινης, που σκόρπισε τόσες φορές την ευθύμια στην φωνή τους με τό παραπάνον παύσιμό της.

Καί τό συγκεντρωμένο πλήθος παρακολουθούσε τά πηδήματα της μετώπης του πλῆκ-πλῆκ με ρυθμικά κινήματα της κεφαλής. Τά μικρά παιδάκια τραγουδούσαν: «Λιλίαν, Βίλλυ, Λιλίαν Βίλλυ» και ή κατέλλες προσπαθούσαν να μιμηθούν τις χειρονομίες και τό γέλιο της Λιλίαν. Ήσαν ικανοί να μεινουν νηστικοί, για να μή χάσουν τό όρασι αυτό θέαμα. Και δέν έφαιναν άν δέν έβλεπαν τή Λιλίαν και τόν Βίλλυ να ξαναπαίνουν στο σπίτι τους και, από παντός, άν τό είδωλό τους δέν τούς έστειλε από μακριά ένα φιλί...

Όταν ή Λιλίαν Χάρβεϋ έπρωγε έξω — πράγμα που δέν συνέβαινε ταχτικά, γιατί ή πρωταγωνιστρίδα περιούσε ζωή περιορισμένη με τόν άντρα της, άπομονωμένοι σχεδόν στή βίλλα τους — ό αρχισερβιτόρος

κόρες τους άλλάζαν διευθύνον όταν με συναντούσαν στο δρόμον. Έγιναν κάθε πλάτη από την Τράπεζα.

Κι' έτσι αναγκάστηκαν να ζητήσω μετάθεσι. Έντοματάς ή Κεντρική Διεύθυνσις της Τράπεζης με άνεκάλεσε, κάνοντάς μου ιδιωτικές παρατηρήσεις για την «πρόστιχη» συμπεριφορά μου. Ήσ' όλίγον και να με παίρουν έντελώς, αλλά κάποιος φθίος μου, βουλευτής, έτρεξε, νύχτα μέρα, για να προλάβη τό κασό.

Άλλά ποιάς ξέρει που θά με στείλουν τώρα, σε ποιά άπομακροποιημένη έπαρχιακή πόλι, ή και σε κάποιον χωριό. Ποιάς ξέρει... Τέλος, όπου κι' αν βρεθώ, δέν θά κοιμησω ποτέ πειά να πό ότι μου άρέσουν τό ποδαράκια άργιού αινούλιόμου.

Άλλωστε δέν μου άρέσουν καθόλου πειά κι' ούτε και να παντρευτώ σκέφατομα, με μιά άξέπαστη νέα που μαγερεύει θαυμάσια άρνάκια ποδαράκια αινούλιόμου, προς χάριν μου...

τού «Έντεν», τού γεστοφάν στο όλοιο σύναζε κατά προτίμησιν ή βεντέτα, έλεγε εμπιστευτικά στους καλύτερους πελάτες του ζέντρον:

— Η Λιλίαν μές τηλεφώνησε να της κρατήσωμε ένα τραπέζι γι' άπόψε...

Έκείνο τό βράδυ, τά τραπέζια που βροζόντουσαν κοντά στο τραπέζι που θά είχε την τιμή να δεχτή τή Χάρβεϋ, νοκιοζόντουσαν... με δημοφασία. Ήσαν, βλέπετε, τόσο πολλοί εκείνοι που θά ήθελαν να δούν πως τρώει και πως πίνει εκ του φυσικού ή γοητευτική καλλιτέχνις.

Ένα βράδυ μιά κυρία, ή όποια μόλις είχε πάει στο Βερολίνο, από τή Τσεχοσλοβακία, ρώτησε την παρθέ της, ή όποια της έκανε τό τραπέζι στο «Έντεν»:

— Μά, ποιά είνε, επί τέλους, αυτή ή Λιλίαν; Άκουσα τό ματρώ να σάς μιλάη γι' αυτήν με σεβασμό σαν να ήτανε καμμιά πριγκίπισσα!

Οι φίλοι της της έρωξαν τότε ένα βέλιμα άπορίας και καταπλήξεσις... Ήταν δυνατόν να υπάρχη στόν κόσμο άνθρωπος που να μή ξέρη τή Λιλίαν;...

Κάθε Βερολινέζος τό θεωρεί ύποχρέωσί του να ξέρη μιά τουλάχιστον λεπτομέρεια της ιδιωτικής ζωής της Λιλίαν Χάρβεϋ. Ό ένας θά σάς πη πως ή Λιλίαν φοράει στο σπίτι της άνδρεια παντάλονια χροιάτος καφέ. Ό άλλος πως δέν μπορεί να κινήσῃ άν δέν είνε βαλπωμένη από κρεβάτι. Ό τρίτος θά σάς πληροφορήσῃ ότι ή Χάρβεϋ τρελλάνεται για τ' άστοιχά μνηστορήματα. Ό τέτατος πως ή μεγαλύτερη ευχαιριστις της είνε να κινή ήλιοθεραπεία. Και όϊτω καθ' έξῃς.

Η Μερσέδες της Λιλίαν είνε τό μεγαλύτερο και αξιολύτερο αυτοκίνητο του Βερολίνον. Έστοίχιζε 50.000 μάρκια. Όταν τό λουσατό αυτό τέρσε περνά από τους δρόμους της γερμανικής πρωτεύουσας, όλα οι διαβάτια τό άναγορίζουν και τό δειχνουν με τό δάχτυλο, λέγοντας:

— Να τό άμάξι της Λιλίαν!

Και άν τό αυτοκίνητο αυτό τό οδηγεί ή ίδια ή βεντέτα, τότε βλέπεται πολλά καπέλλα να βγαίνουν από τά κεράτια και πολλά χείρα να σηκώνονται ψηλά, για να χαιρετήσουν τή βασιλίσσα του γερμανικού κινηματογράφου.

Ένας από τους κυριότερους λόγους, για τους όποιους ή Λιλίαν έσημείωσε τεραστία έπιτυχία σ' όλο τόν κόσμο και μετά την έπιβολή του διολύοντος κινηματογράφου, είνε ή προσφορά της. Οι Γερμανοί ευχαιροσύνονται να άκούν τή φωνή της, έπειδή έχει προσφορά άγγλική. Οι Άγγλοι έπειδή τή θεωρούν γερμανική και οι Γάλλοι έπειδή τούς φαίνεται προσφορά άγγλογερμανική! Με άλλα λόγια, ή προσφορά της Λιλίαν είνε σωση... Κοινωνία των Έθνών!

***

Ένα ολόκληρο μήνα πρῶτον φύγει για την Άμερική, ή Χάρβεϋ έπαυσε κάθε μέρα εκατοντάδες επιστολών άπό όλα τά μέρη της Γερμανίας. Οι περισσότεροι από τους θαυμαστάς της παραπονόντουσαν, ότι ή Λιλίαν φαινότανε άγάσστη άέναντι της δεύτερης πατρίδας της— ή Χάρβεϋ είνε, ως γνωστόν, άγγλίδα—ότι λημονούσε τά καθήκοντά της...

Ένας άγνωστος την παρακαλούσε να καλοσκεφθή τό πράγμα, πριν καταλήξει σε μιά ροστική άπόφασι, να κινή ένα ταξείδι άναψυχής στο Χόλλυγουντ, να δη άν μπορεί να συνεργαστή με τους Άμερικανούς και ύστερα να δεσμευθή με συμβόλαιο.

Ένας άλλος έφρασε στο σημείο να γράψῃ της Χάρβεϋ ότι τώρα που έφαινε κινή από τή Γερμανία, ή ζωή δέν θά είχε πειά κανένα θύλητρο γι' αυτόν.

Όλες αυτές ή εκδηλώσεις συγκίνησαν δέματα τή χαρισμένη πρωταγωνιστρίδα. Ούτε ή ίδια δέν ήθελε να φύγη από τό Βερολίνον. Μά ή προτιμήσις της καρδιάς της δέν μπορούσαν να την κάνουν να παραβλήη τά οικονομικά της συμφέροντα. Και οι όροι που της έπρότειναν οι Άμερικανοί για να γυρίσῃ ένα ώρισμένο αριθμό φιλμ στο Χόλλυγουντ, ήσαν τόσο συμφέροντες, τόσο δολεαστικοί!...

Η Λιλίαν Χάρβεϋ μεταξύ του Βίλλυ Φόρστ και του συζύγου της Βίλλυ Φρίτς.